

De octo cogitationibus

Περὶ τῶν ὀκτῶ λογισμῶν

Γίνωσκε, τέκνον, ὅτι ὀκτῶ εἰσὶν οἱ λογισμοὶ πάντες, οἱ τὰ κακὰ ἐνεργοῦντες· γαστριμαργία, πορνεία, φιλαργυρία, θυμός, λύπη ἄκαιρος, ἀκηδία, κενοδοξία καὶ ὑπερηφανία. Σὺ δέ, τέκνον, ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν γαστριμαργίαν, ἀγάπα τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἔχε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ νικᾶς. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν πορνείαν, ἀγάπα τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὴν δίψαν, καὶ ἐνθυμοῦ τὸν θάνατον, καὶ μηδέποτε συντύχῃς μετὰ γυναικός, καὶ νικᾶς. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν φιλαργυρίαν, ἀγάπα τὴν ἀκτημοσύνην καὶ τὴν εὐτέλειαν. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὸν θυμόν, κτῆσαι πραότητα καὶ [τὴν] μακροθυμίαν, καὶ ἐνθυμοῦ πόσα κακὰ ἐποίησαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· καὶ ὁ Φιλάνθρωπος οὐκ ὠργίσθη αὐτοῖς, ἀλλὰ μᾶλλον ἠύχετο ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἶδασι 296 τί ποιοῦσιν. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν ἄκαιρον λύπην, μηδέποτε λυπηθῆς διὰ τι ποτὲ πρόσκαιρον πρᾶγμα· καὶ ἐὰν δαρῆς ἢ ἀτιμασθῆς ἢ διωχθῆς, μὴ λυπηθῆς, ἀλλὰ μᾶλλον χαῖρε. Τότε μόνον λυποῦ, ὅταν ἁμαρτήσῃς· ἀλλὰ καὶ τότε συμμέτρως, ἵνα μὴ πέσης εἰς ἀπόγνωσιν καὶ ἀπολεσθῆς. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν ἀκηδίαν, κάμνε τί ποτε μικρὸν ἐργόχειρον, ἢ ἀναγίνωσκε καὶ εὔχου πυκνά. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν κενοδοξίαν, μὴ ἀγάπα τοὺς ἐπαίνους, μηδὲ τὴν πρωτοκαθεδρίαν· μᾶλλον δὲ ἀγάπα, ἵνα σε ψέγῃσι ψευδόμενοι καὶ ἀτιμαζόμενοι· καὶ κράζε καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ παντὸς ἁμαρτωλοῦ ἁμαρτωλότερον. Ἐὰν θέλῃς νικῆσαι τὴν ὑπερηφανίαν, εἴ τι ἂν ποιήσῃ, μὴ λέγε ὅτι ἢ ἀπὸ ἰδίου μου κόπου ἦνυται ἢ ἀπὸ ἰδίας ἀνδρείας· ἀλλὰ κἂν νηστεύῃς κἂν ἀγρυπνῆς κἂν χαμαικοιτῆς κἂν ψάλλῃς κἂν διακονῆς κἂν μετανοίας πολλὰς ποιῆς, λέγε ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ βοήθειας καὶ ἀντιλήψεως ἦνυνται, οὐχὶ δὲ ἐκ τῆς ἐμῆς δυνάμεως, οὐδὲ ἐκ τῆς ἐμῆς σπουδῆς. Σπουδάσον, τέκνον, ἵνα ὑπάρχῃς πάντοτε ἀπλοῦς καὶ ἄκακος, καὶ μὴ ἔχε ἄλλα εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ἄλλα ἐν τῷ στόματί σου· τοῦτο γὰρ δολιότης ἐστί. Γίνου ἀληθινὸς καὶ μὴ ψεύστης, διότι τὸ ψεῦδος ἐκ τοῦ Πονη 297 ροῦ ἐστί. Μὴ ἀπόδος ποτὲ κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλ' ἐὰν σε κακοποιήσῃ τις κακὸν ποτε, συγχώρησον αὐτῷ, ἵνα καὶ σοὶ συγχωρήσῃ ὁ Θεός. Ἐὰν σε πολεμῇ ἢ μνησικακία, εὔχου ἐξ ὅλης ψυχῆς ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ἐκείνου, καὶ ἀναχωρῇ ἢ μνησικακία. Βλέπε, μὴ παραδέξῃς τὸ πάθος τοῦ φθόνου, ἵνα μὴ σε καταπίῃ ὁ Διάβολος ζῶντα· ἀλλὰ μᾶλλον ἐξαγόρευε τὸ πρᾶγμα καὶ παρακάλει τὸν Θεόν, ἵνα σε λυτρώσῃ ἐκ τοῦ τοιοῦτου κινδύνου. Ἐὰν ἴδῃς τινὰ ἁμαρτάνοντα, μὴ καταλαλήσῃς, μηδὲ κατακρίνῃς αὐτόν, μηδὲ μισήσῃς αὐτόν, ἵνα μὴ πέσης καὶ σὺ εἰς τὸ αὐτὸ ἁμάρτημα· μᾶλλον δὲ λέγε ὅτι ἐγὼ χεῖρων εἰμί· καί, ὅτι σήμερον αὐτός, κἀγὼ αὔριον. Γίνωσκε ὅτι φοβοῦνται καὶ οἱ δαίμονες τοῦ μοναχοῦ τὴν νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ταπεινώσιν, τὰς εὐχὰς καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Ἐὰν θέλῃς, ἵνα σοὶ χαρίσῃ ὁ Θεὸς δάκρυα καὶ κατάνυξιν καὶ ἀπάθειαν, ὑπομιμνήσκου τὸν θάνατον καὶ τὸν τάφον σου πάντοτε. Ἐὰν ἐκ τοῦ Διαβόλου πλανηθῆς καὶ πέσης εἰς ἁμαρτίαν, ἢ εἰς μικρὰν ἢ εἰς μεγάλην, μὴ ἔλθῃς εἰς ἀπόγνωσιν καὶ ἀπολεσθῆς, ἀλλὰ δράμε εἰς ἐξαγόρευσιν καὶ εἰς τὴν μετάνοιαν, 298 καὶ ὁ Θεὸς οὐκ ἀποστρέφεται σε. Αὐτῷ ἢ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Καὶ δέχεται σε ὁ Θεός. Μὴ ἀγαπήσῃς ἀπέρχεσθαι εἰς τὰς πόλεις. Ἐὰν γὰρ μὴ ἴδῃς πονηρά, ἔση καθαρός. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην, ἵνα μὴ ποιήσῃς τὴν καρδίαν σου μαίνεσθαι εἰς τὰς ἡδονάς. Μὴ φάγῃς δεύτερον τῆς ἡμέρας, ἵνα μὴ παχυνθῇ σου τὸ σῶμα, καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάθη. Μὴ κλήσῃς τὴν θύραν σου ἐπὶ ξένῳ· ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρήσεις, ἀντιμετρηθήσεται σοι. Ἐπισκέπτου τοὺς ἀρρώστους, ἵνα καὶ σὲ ἐπισκέψεται ὁ Θεός.

Μὴ πολλὰ κοιμῶ, ἀλλ' αἶτει ἀδιαλείπτως τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα φύγῃς ὡσπερ ὄρνειον ἐκ παγίδος. Μὴ πολυλόγει, ἵνα μὴ ἐμπέσῃς εἰς ψεῦδος. Μὴ κτήσῃς ἑαυτῷ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν σου, ἀλλὰ ζῆσον ἐν βίῳ μετρίῳ. Ἡσύχαζε καὶ τὰ ἴδια πράττε. Ὅλη δυνάμει κράτει γλώσσης καὶ κοιλίας. Ἔχε ταπεινοφροσύνην. Γίνου ὡς ἀγνοῶν καὶ ἰδιώτης. Ἔχε πραότητα εἰς πάντας ἀνθρώπους. Πολλὴν ζημίαν ἠγοῦ ἐκ τοῦ λαλεῖν καὶ 299 γελᾶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἠσυχίαν ἔχει. Πάντοτε τὴν θλίψιν καὶ τὸν θάνατον ἔχε πρὸ ὀφθαλμῶν σου, καὶ μηδέποτε ἀπελπίσης πειρασμόν. Ἐξέταζε σεαυτὸν ἐσπέρας καὶ πρωῖ πῶς παρήλθες· ταῦτα δὲ ἄνευ κόπου κατορθῶσαι ἀδύνατον. Γίνωσκε, ὅτι καθάπερ ἡ γῆ οὐ δύναται καρποφορῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἄνευ σπέρματος καὶ ὕδατος, οὕτως ἀδύνατον καρποφορῆσαι τὸν ἄνθρωπον χωρὶς κακοπαθείας καὶ ταπεινοφροσύνης. Φρόντιζε αὐτοῦ ὡς εἰκόνος Θεοῦ διαπαντός. Φοβοῦ τὸν Θεὸν ὡς μέλλων ἀπολογίαὶν δοῦναι αὐτῷ περὶ πάντων τῶν ἔργων σου. Διαλογίζου σεαυτῷ καθ' ἑκάστην ποῖον πάθος ἐνίκησας. Ὁ πιστεύων ὅτι ἐνὶ κρίσις, οὐ κρίνει τινὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ φυλάττει ἑαυτὸν ἕως τῶν μικρῶν καὶ ἐλαχίστων. Ὁ πιστεύων ὅτι μέλλει τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀναστῆναι, φροντίζει τοῦ καθαρίσαι αὐτὸ ἀπὸ μολυσμοῦ. Στῆθι οὖν, ἀγαπητέ, ἐν φόβῳ Θεοῦ, φυλάττων καὶ πληρῶν τὸ πρακτικόν, μὴ παρέχων πρόσκομμα τῇ συνειδήσει σου· ἀλλὰ πρόσεχε αὐτῇ, ἵνα καὶ αὐτὴ ἔσεται σοι φύλαξ, δεικνύουσα ἕκαστον εἰς ὃ ἐμπίπτεις, ἵνα μὴ καταλείψῃ καὶ ἐμπέσῃς εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου. Γίνωσκε, ὅταν ἄρξῃται ὁ 300 νοῦς τοῦ μοναχοῦ φεύγειν ἀπὸ τῶν θελημάτων αὐτοῦ καὶ προσφεύγειν τῷ Θεῷ, πρῶτον ἡ ἀκηδία πολεμεῖ αὐτόν· τὸ δὲ ἐξαλείφον τὴν ἀκηδίαν ἔστιν ἡ προσευχὴ καὶ ἡ πρὸς Θεὸν ἀδολεσχία· τὸ δὲ περιποιοῦν τὴν ἀδολεσχίαν ἔστιν ἡ ἐγκράτεια· τὸ δὲ φυλάσσει τὴν ἐγκράτειαν, ἔστιν ὁ σωματικὸς κόπος, ἡγουν ἡ στενὴ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν. Ἴδου ἡ στενὴ αὕτη ὡς ἐν κατόπτρῳ φαίνεται τοῖς μοναχοῖς διὰ λόγου· πάντα γὰρ τούτοις πικρὰ τὰ παρόντα. Ἡ κτῆσις ἐπίβουλος, ἡ χρῆσις ἀντίπαλος· ἡ ἀπόκτησις ὀδυνηρά, ἡ εὐτέλεια πικρά, ἡ ἔνδεια ἐπώδυνος· ἡ ἄσκησις μοχθηρά, ἡ ἐγκράτεια ἐπίπονος· ἡ ἀκρίβεια ἐπισφαλής, ἡ σιωπὴ ἐπώδυνος. Ἐὰν ἐλέγξῃ, χρεώστης γίνεται τοῦ βαλεῖν μετάνοιαν· ἐὰν σιωπήσῃ, μαραίνεται ἀπὸ ζήλου Θεοῦ. Ἐν ἅπασιν τοῖς καλοῖς ἀντεκατέστησεν ὁ μισόκαλος δαίμων τὸ ὅμοιον κακόν. Ἐν τῇ ἐλεημοσύνῃ, ἀντέθηκε τὴν χρηστεμπορίαν· ἐν τῇ ἀσκήσει, τὴν οἴησιν· ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ, κατηγορίαν· ἐν τῇ εὐχῇ, τὸν ὄκνον· ἐν τῇ ἀκτημοσύνῃ, τὴν καπηλείαν· ἐν τῇ ἀγάπῃ, τὴν κολακείαν· 301 ἐν τῇ φιλοξενίᾳ, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν γαστριμαργίαν. Πάντα συνέχεε, πάντα συνέφυρε, πᾶσιν ἐκοινώνησε. Κινδυνεύει λοιπὸν ὁ βίος τῶν μοναχῶν καταλυθῆναι. Ἡ κεφαλὴ σὺν τοῖς ποσὶν ὑφίσταται βλάβην· οἱ ὀφθαλμοὶ σὺν ταῖς χερσὶν ὑπομένουσιν ἄρρωστίαν. Ἡ κτῆσις τὴν πίστιν ἐμάρανεν· ἡ χρῆσις τὴν ἄσκησιν ἠλλοίωσεν. Ἐβιάσατο τὴν ταπεινοφροσύνην ἡ αὐθεντία· ἀνέτρεψε τὴν ἐλπίδα ἡ τῶν προσκαίρων κτῆσις. Τὸ ἔργον τῆς ψυχῆς ἐσκότωσεν ἡ πρᾶξις τοῦ σώματος· ἡ μέριμνα τῆς σαρκὸς ἠμβλυνε τῆς διανοίας τὸν ἔλεγχον. Οὐκ ἄγει σχολὴν ἡ συνειδήσις κατανύξαι τὸν νοῦν. Οὐκ ἐπιτρέχουσιν οἱ λογισμοὶ συνεργῆσαι πρὸς μετάνοιαν. Καὶ εἰ μὴ σφάλλομαι ταῦτα λέγων, τύπος ἐστὶν αἰχμαλωσίας ἡ τοιαύτη κατάστασις· ἐπωρώθημεν γὰρ καὶ οὐ θέλομεν ἐννοῆσαι ὅτι ἡ ψυχὴ ποιῆσαι ὁμοῦ καλὸν καὶ κακὸν οὐ δύναται· κακὸν δὲ διὰ καλοῦ ἐπιτηδεύει. Διὰ νηστείας κενοδοξεῖ· δι' ἐγκρατείας ὑπερηφανεύεται. Θεῷ προσανέχειν οὐ βούλεται, τῷ εἰπόντι, οὐδεὶς δύναται δυσεὶ κυρίοις δουλεύειν. Σὺ οὖν, εἰ ἐν ἀληθείᾳ τὸν Κύριον ἠγάπησας καὶ τῆς μελλούσης βασι 302 λείας τυχεῖν ἐπιζητεῖς καὶ πόνον περὶ τῶν πταισμάτων ἔσχηκας καὶ κρίσεως αἰωνίου καὶ κολάσεως μέμνησαι, φόβον τῆς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐξόδου σου ἀναλαβόν. Μὴ ἔχε ἀγάπην ἢ φροντίδα ἢ μέριμναν χρημάτων ἢ κτημάτων ἢ γονέων ἢ δόξης τοῦ βίου, μὴ φίλων, μὴ συγγενῶν, μὴ ἀδελφῶν, μηδενὸς τῶν ἐπιγείων τὸ παράπαν· ἀλλὰ πᾶσαν τὴν περὶ τούτων σχέσιν

καὶ φροντίδα ἐκτιναζάμενος, καὶ μισήσας ἔτι καὶ τὴν ἰδίαν σου σάρκα πρὸ τούτων ἀπάντων, γυμνὸς καὶ ἀμέριμος καὶ ἄοκνος τῷ Χριστῷ ἀκολουθεῖ, πρὸς τὸν οὐρανὸν αἰεὶ βλέπων καὶ τὴν ἐκεῖθεν βοήθειαν ἐκδεχόμενος· ὁ γὰρ θάνατος ἄωρος καὶ ἡ κρίσις ἐγγύς, καὶ οὐαὶ τῷ ἀνετοίμῳ. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι ἀναισθητῶς διάγεις ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς, τρυφῶσα καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ γελῶσα καὶ ῥεμβομένη καὶ τὸν ἄνετον διώκουσα βίον, ἐν δὲ τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι μέλλεις θρηνῆσαι, ὡς ἐκεῖνος ὁ πλούσιος, ἐν τῇ φλογὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς βασανιζομένη. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι οὐκ ἀνέχεις θλίψιν τινὰ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἔπαγο 303 μένην σοι, ἢ λόγον στρυφνόν, ἀλλ' εὐθύς εἰς ἀντιλογία καὶ ἀντιπάθειαν χωρεῖς, καὶ ἀπόλλεις τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς καὶ πραότητος, καὶ μετὰ τῶν μνησικακῶν αἰωνίως καταδικάζῃ. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι μισεῖς τὸν ἀδελφόν σου καὶ λοιδορεῖς, ἢ τῶν τὰ ὅμοια ποιοῦντων ἀνέχεις, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τῶν φονέων τιμωρηθήσῃ· ὁ γὰρ μισῶν, φησί, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνθρωποκτόνος ἐστὶ. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι καταφρονεῖς τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, μόνω δὲ τῷ σχήματι τοῦ μοναχοῦ καὶ ὀνόματι ὑπολαμβάνεις εἶναι τὴν σωτηρίαν. Ἀκούσῃ γὰρ ἐν φοβερᾷ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου λέγοντος· οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημά μου· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον ἡτοιμασμένον τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι ἀγαπᾶς τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν τιμὴν, καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῶν ἱματίων, καὶ τὴν κτῆσιν τῶν ὑλῶν, καὶ διὰ τοῦτο βδελυκτὴ παρὰ τῷ Θεῷ φανεῖσα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπόπεμπτός τε 304 τοῦ προσώπου αὐτοῦ γενήσῃ, καὶ τοῖς ἀλαζόσι δαίμοσι συναριθμηθήσῃ. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀμαρτάνεις, καὶ τὴν μετάνοιαν ἡμέρας ἐξ ἡμέρας ἀναβάλλεις. Ἐπιστήσεται οὖν σοι ἡ ἔξοδος, ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτὶ ἄφνω, καὶ δέσμιος ἀπαχθήσῃ ἐν τῇ τοῦ πυρὸς γεέννης, ἀνόνητα θρηνοῦσα καὶ ἑαυτὴν τῆς ἀβουλίας καταβοῶσα. Οὐαὶ σοι, ψυχὴ, ὅτι οὐ φρίττεις ἐννοοῦσα πῶς μέλλεις ὀφθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτε καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν τῷ φόβῳ σαλεύονται, ἔχουσα τὸν χιτῶνα βδελυκτὸν καὶ κατερρυπωμένον.